

Justícia i Pau

- Qui som
- Qui som
- What is
- Què fem?
- On som
- Com col·laborar
- Donations to Justice and Peace
- Associar-se a Justícia i Pau
- Donatius a Justícia i Pau
- Rebre informació

Arxiu de notícies

Campanyes

- Altres campanyes
- Drets Humans
- Justícia social
- Pau i desarmament

Agenda d'activitats

- Conferències i jornades
- Cursos i seminaris
- Esdeveniments diversos
- Premi periodisme Joan Gomis

L'atri dels gentils... i l'àgora

Miquel Àngel Maria, membre de JP Menorca / 11/10/2012

Una de les iniciatives més interessants del pontificat de Benet XVI en l'àmbit del diàleg fe-cultura haurà estat la proposta i convocatòria de l'Atri dels gentils. Iniciat a París el març de 2011, va continuar a Florència, Tirana i Palerm; el maig d'enguany va arribar a [Barcelona](#), i els passats 13 i 14 de setembre ha celebrat una nova edició, amb un format més discret, a [Estocolm](#).

Com és sabut, l'atri dels gentils era el pati més extern del temple de Jerusalem a l'època de Jesús. A diferència de les seccions més internes, concèntricament limitades a les dones jueves, als homes jueus, i finalment als sacerdots, a l'atri dels gentils hi podia entrar tothom, jueu o no. Era, doncs, un espai de diversitat, un lloc plural de trobada i intercanvi. A partir d'aquesta imatge, el nou atri dels gentils del segle XXI es concep com un espai de diàleg entre creients i no creients, una finestra de l'Església oberta al món contemporani. En paraules del cardenal Gianfranco Ravasi, veritable impulsor i gestor de la iniciativa papal, es tracta d'un "lloc de recerca d'itineraris comuns, sense cap dreuera ni cap distracció o dispersió, en el qual l'escolta esdevé primordial malgrat les diferències". Es tracta, doncs, d'una iniciativa molt lloable. I si repassam el que s'hi ha fet i el que s'hi ha dit, l'interès encara és més gran.

És clar que l'atri dels gentils no esgota ni substitueix —no ho pretén— totes les possibilitats del diàleg fe-cultura i, encara menys, les ocasions de col·laboració dels creients i els no creients enmig del món. L'atri és un lloc d'intercanvi plural, però no deixa de ser un espai del temple; són els sacerdots els qui dissenyen l'agenda, decideixen els temes i els termes del debat, i proposen i convoquen els participants. En aquest sentit, de la mateixa manera que l'atri s'ha obert a ateu i agnòstics, i a representants d'altres esglésies cristianes, guanyarà en realisme i credibilitat si també fa lloc a veus dissidents, fins i tot heterodoxes, testimonis de la pluralitat interna de l'Església catòlica.

Més enllà de l'atri dels gentils, cal afirmar i reivindicar la presència dels creients enmig de l'àgora: la plaça pública, l'espai cultural, comercial i polític que és de tots perquè no és de ningú en particular. Francesc Torralba deia en una [entrevista](#) que el lloc dels filòsofs i els teòlegs és l'àgora. És correcte, i també ha de ser el lloc en què tots, creients i no creients, vivim i dialoguem, discutim i construïm, cerquem i critiquem. De fet, a l'àgora la diferenciació entre creients i no creients esdevé irrellevant: serà més escaient la distinció proposada per Ignasi Moreta a la introducció del llibre [Amb Déu o sense](#), una col·lecció de cartes creuades entre Francesc Torralba i Vicenç Villatoro (Fragmenta, 2012): «l'autèntica frontera no està entre creients i no creients, sinó entre indagadors i no indagadors: entre els que busquen i els que no busquen, entre els inquietos i els indiferents».

L'atri dels gentils i l'àgora són, doncs, dos àmbits complementaris, no excloents. En tot cas, els qui ens afirmem cristians ens hem de demanar quina pot ser la nostra aportació específica a la plaça pública. D'una banda, la vivència de la fe en Crist ha de ser traduïda enmig de l'àgora en categories polítiques, en el sentit etimològic i ample: formulacions per a la polis, compartibles per tothom. El discurs religiós necessita traducció, ja que l'àgora funciona amb categories seculares, no teològiques. I cal afirmar, un cop més, que aquesta traducció no es pot pretendre unívoca: el pluralisme polític dels cristians no és un problema, és una riquesa i una necessitat. Per això, la identificació de la posició pública de l'Església amb determinades opcions polítiques o corrents ideològics, expressada directament o a través dels mitjans de comunicació de titularitat eclesial, és un error que s'ha d'esmenar.

D'altra banda, l'aportació dels creients, i de l'Església en el seu conjunt, a la plaça pública ha de ser profètica, mai acomodaticia, i ha de respondre a les necessitats i els neguits del present, viscuts sovint de manera dramàtica per la societat. Hi ha una

Estat d'Opinió

Viabilitat econòmica i distribució

Rafa Allepuz, president de JP Lleida

Abans de ser rics, hem de ser justos i equitatius. Hem de fer participació a tota la ciutadania.

Articles anteriors

Seus a Catalunya i Balears

- Badalona
- Eivissa
- Girona
- La Segarra
- La Selva del Camp
- Lleida
- Mallorca
- Manresa
- Maresme
- Menorca
- Mollet
- Sabadell
- Sant Just Desvern
- Tarragona
- Terrassa
- Sant Just Desvern

Documents

- Comunicats de Justícia i Pau
- Comunicats conjunts
- "Quaderns per a la Solidaritat"

Enllaços

[Justícia i Pau Espanya](#)
[Justícia i Pau Europa](#)
[Justícia i Pau al món](#)
[ONG i entitats catalanes](#)
[ONG Internacionals](#)

manera profètica d'estar en el món, oposada per un cantó a l'espiritualisme, i per l'altre al perill d'erigir-nos en àrbitres o jutges del món.

En definitiva, si l'atri dels gentils és un àmbit propici per al diàleg i l'intercanvi d'idees, una ocasió oportuna per a una renovada interacció entre les diverses manifestacions de la cultura —l'art, les ciències, la filosofia, etc.— i la fe, l'àgora esdevé el lloc ineludible per a la realització de la dimensió profètica —crítica i transformadora—, inseparable d'una vivència conseqüent d'aquesta fe.

Contingut

[Altres publicacions de Justícia i Pau](#)
[Articles de premsa](#)
[Altres documents](#)
[Biblioteca de Justícia i Pau](#)
[Pensament social de l'Església](#)